

Editorial

La historiografia modernista gaudeix d'una bona salut. El *boom* que va conèixer la història moderna al nostre país a començaments de la dècada dels vuitanta del segle passat mostra avui signes evidents d'una notòria revifalla. Els últims congressos científics organitzats a Catalunya i Espanya —tant el VII d'Història Moderna de Catalunya celebrat a Barcelona el 2014 com la XIV Reunió Científica de la Fundació Espanyola d'Història Moderna a Saragossa el juny de 2015— certifiquen un creixement tant pel que fa al nombre de participants com a la qualitat dels treballs presentats, fruit moltes vegades d'una recerca innovadora tant en aspectes teòrics com metodològics, que és liderada per una nova generació d'historiadors modernistes. Tant de bo puguem constatar la consolidació d'aquesta línia ascendent durant el pròxim congrés internacional de joves historiadors modernistes que, de manera conjunta, organitzaran les universitats de Barcelona i Autònoma de Barcelona durant els dies 6 i 7 del proper mes de juliol a la capital catalana.

I és que poder dedicar-se de manera continuada i professional a la recerca històrica no resulta fàcil. Per als més joves, els acabats de graduar, fer una recerca sòlida i de qualitat encara resulta un tasca gairebé impossible si no es gaudeix d'alguna beca d'investigació o ajuda propiciada per algun grup o institució de recerca històrica. Per al professorat universitari en general, i en especial per als més novells, la realitat universitària catalana i espanyola actual també presenta alguns obstacles descoratjadors. D'una banda, des de la implantació de l'espai europeu d'educació superior (EEES), ja fa més d'un lustre, les gestions acadèmiques universitàries s'han mostrat progressivament compromeses amb tot tipus de processos administratius que, de forma pràcticament continuada, busquen verificar el nivell d'excel·lència formativa dels seus títols. Si els controls administratius són sempre imprescindibles per garantir un ús eficaç i correcte dels recursos públics que la societat destina a l'ensenyament i la recerca superior, també hi ha veus que alerten cada vegada més sobre els inconvenients que en la vida acadèmica suposa un zel excessiu d'aquesta anomenada «cultura de la qualitat», que, malauradament, tendeix a distorsionar les feines docents i de recerca de molts professors universitaris, cada vegada més dedicats a emplenar memòries, formularis i informes de tot tipus en un interminable procés d'avaluació al qual està

sotmesa la universitat pública. D'altra banda, aquest procés d'avaluació també els demana periòdicament retre comptes davant de les diferents agències avaluadores sobre les seves capacitats i qualitats investigadores com a pas imprescindible i previ a les seves consolidacions i promocions acadèmiques. Els criteris d'aquestes avaluacions de la recerca individual estan sotmesos periòdicament a canvis de criteri, no sempre suficientment explicats, tal com ha succeït recentment a escala nacional amb les últimes reformes establertes per l'ANECA. Aquesta situació ha creat un cert malestar en l'àmbit universitari estatal, ja que se les considera desproporcionades respecte de la situació prèvia, discriminatòries respecte de les universitats privades i una simple solució conjuntural per alleujar la pressió de la inflació prèvia d'una bossa d'acreditats sense possibilitats de promoció real durant els darrers anys pels efectes de la crisi econòmica i de les limitacions imposades per la denominada taxa de reposició. No obstant això, i més enllà d'aquestes consideracions, creiem que el major risc d'aquesta situació no està en l'existència d'uns processos d'avaluació, sempre necessaris per garantir la justa promoció del mèrit, sinó en el perill que suposa, tal com s'ha apuntat des de diferents sectors del món universitari, que un enduriment injustificat pugui acabar projectant un missatge desmoralitzador entre el professorat, especialment el més jove, respecte a la impossibilitat d'assolir els criteris establerts, la qual cosa resta incentius al seu esforç investigador, vital per a la continuïtat i la renovació de la recerca històrica iniciada al nostre país.

Fidel al seu compromís inicial, *Manuscrits* continuarà promovent la difusió i el coneixement de les noves recerques en els diferents àmbits de la historiografia modernista catalana i espanyola. A diferència d'anteriors números, aquest, el 34, té un caràcter més miscel·lani. El lector hi trobarà estudis que van des de la història demogràfica (Miguel Amengual Bibiloni i Joan Maria Pujadas-Mora), social (Estefania Ferrer del Río) i cultural (Francisco Rico Callado, Carmen Xammar Alonso i Xevi Camprubí) fins a l'anàlisi historiogràfica de la història militar (Cristina Borreguero).

